

SPLETNA POVEZAVA

video 2570M (37'54'')

Rocca di Papa, 27/03/2021

Po sprejemu pri papežu Frančišku

KAKŠNE SO PERSPEKTIVE ZA GIBANJE FOKOLAROV?

govorita Margaret Karram in Jesús Morán

- 1 Začetek in pozdravi
- 2 Uvod v video in prispevki Mohammeda Rassima Bouabdallaha, Mabel Aghadiunho, Paule Luengo
- 3 Pogovor z Margaret Karram (1)
- 4 Uvod v video in prispevki Stephena Ponga, Marca Impagliazza in Patricka Gilgerja
- 5 Pogovor s Jesúsom Moránom (1 in 2)
- 6 Pogovor z Margaret Karram (2)
- 7 Uvod in misel Chiare Lubich: »Da bi bili velikonočno ljudstvo«
- 8 Velikonočna voščila Margaret Karram
- 9 Sklep

1) Začetek in pozdravi (glasba in napisi):

Spletna povezava

Po avdienci pri papežu Frančišku

KAKŠNE SO PERSPEKTIVE ZA GIBANJE FOKOLAROV?

Stališče Margaret Karram in Jesusa Morana

Giulio: Začetna sigla je zelo lepa. Dober dan, dobrodošli vsi, ki nas poslušate! Dober dan, Margaret, dober dan, Jesús, in hvala tudi vsem, ki so sodelovali pri pripravi z zelo lepimi prispevki.

Jaz sem Giulio Meazzini, inženir, novinar, skrbim za kulturni vidik revije Città Nuova in za njeno spletno stran.

Današnja povezava bo malo drugačna kot sicer. Radi bi izkoristili ta čas za pogovor z Margaret Karram, novo predsednico Gibanja, in Jesúsom Moránom, potrjenim sopredsednikom, in poglobili, skoraj dva meseca od izvolitve Margaret, besede, ki jih je papež namenil Gibanju na koncu Vrhovne skupščine. Te besede so pomembne. Poglobili jih bomo ob pomoči nekaterih oseb različnih starosti, kulture in izkušenj, tako iz Gibanja, kot oseb, ki gledajo nanj od zunaj.

Papež je zato, da bi Gibanje na njegovi poti opogumil, povedal nekaj misli, ki so vzbudile različne odzive. Nekdo jih je razlagal kot odprto kritiko Gibanju; drugi kot pomoč, ki jo cerkev daje Gibanju, da bi rastle v doslednosti svoji karizmi. Papež je poudaril različne točke, mi bomo poglobili nekatere.

Papež Frančišek je na primer opogumil Gibanje, naj ne pozabi na bližino, kar je najbolj pristen jezik Boga. »Bližina je slog Boga«, tako je povedal papež.

2) Uvod in prispevki Mohammeda Rassima Bouabdallaha, Mabel Aghadiunho, Paule Luengo

O tem bomo poslušali prispevek Rassima Bouabdallaha, mladega muslimanskega Alžirca, ki živi v fokolaru v Tlemcenu. Potem bo prispevek Mabel Aghadiunho, zdravnice, britanske državljanke nigerijskih korenin, torej osebe, ki objema dve celini. In na koncu tretji prispevek Paule Luengo, čilske psihologinje, ki deluje med Južno Ameriko in Italijo.

Poslušajmo jih!

Rassim Mohammed Bouabdallah, Alžirija (francosko): Zelo mi je bilo všeč papeževo vabilo, naj dosledno in realistično živimo karizmo. Po mojem je to sporočilo primerno za ves svet v vseh različnosti. Hkrati sem se ob poslušanju tega spomnil na zlato pravilo, ki pravi, da je treba ljubiti drugega kakor sebe. Mi muslimani pravimo, da ni nihče vernik, če ne ljubi drugih, kakor samega sebe. Zato gledam na papeževo vabilo z očmi zlatega pravila: biti dosledni svoji veri, živeti jo, zato realizem ne more manjkati.

Zato se moramo ljubiti, dosledni svoji identiteti, s tem, kar smo resnično, zavedajoč se naše biti v resničnosti, v kateri smo.

Tu je po mojem polno uresničenje človeškega bitja. Praktično je to, kar nam je Chiara vedno govorila: ljubiti druge s tem, kar smo, prepričani, da nas Bog ljubi, saj njegova ljubezen prihaja do nas, in da z našo pravo bitjo delujemo dosledno s tem, kar verujemo in delamo.

Osebnost lahko rečem, da je papež znamenje miru in prvi živi te besede; on živi to, da bi potem lahko rekel drugim. Dovolj je videti, kaj je storil v zadnjih letih v muslimanskem svetu: veliko trenutkov dialoga in bratstva z Abrahamovim ljudstvom.

Mabel Aghadiuno, Nigerija (angleško): Živim v Nigeriji, v Abuja, vidim veliko krivic in revščine zaradi lokalnih, a tudi globalnih razlogov. Pomaga mi, ker živim z drugimi, s fokolarini iz različnih držav.

Ko govorimo o problemih, morda jaz vidim stvari omejeno in one mi pomagajo razširiti pogled. To je dar, ki ga imamo v Gibanju: osebni pogled se lahko razširi in prejme pogled drugega in njegovo doživljanje.

Kot Gibanje fokolarov menim, da je za nas velika in sijajna možnost, da se znova dvignemo in smo vedno bolj to, kar je naša bit, in to, kar bi morali biti kot dar svetu.

Izbire politikov na krajevni ravni brez dvoma vplivajo na življenje ljudi, hkrati pa tudi odločitve bogatih držav pri nas lahko povzročijo uničujoče odmeve.

Zato so papeževe besede po mojem velika priložnost za nas iz Gibanja fokolarov.

Paola Luengo, Čile (špansko): Po mojem gre za to, da se začne gibanje bližine, a to mora biti zavestno. To je, vprašati se moramo, katerim osebam se hočemo približati. Radi bi znova vzpostavili dialog s svetom okoli nas. Ustvariti hočemo novo zavezo z njim, a vprašati se moramo, o kateri resničnosti govorimo. Za katero resničnost se bomo odločili? Vemo, da živimo v kompleksnem času. Vemo, da umiramo zaradi neenakosti. Vemo, da neenakost nosi v sebi močan problem dostojanstva: zakaj je eno življenje več vredno kot drugo? Zakaj je eno življenje več vredno kot drugo? Vrhovna skupščina Gibanja fokolarov se je tega zavedela in pojavila se je potreba, da to naredimo pogumno, da smo pogumni, da si drznemo. Drznost, ki izhaja iz notranjosti Gibanja, ko prepoznamo, da je prihajalo do izključevanja, da so se zgodile okoliščine, ko ni bilo znotraj Gibanja priznanja oseb, da se usmerjamo v človeštvo in je zato tu potreben pogum, da sestopimo iz poveljevanja, torej stanja večvrednosti in samozadostnosti, da izničimo prostor, ki nas oddaljuje od trpečih, odrinjenih na rob, nevidnih, diskriminiranih. V tem je dragocena podoba začetkov Gibanja, Chiare Lubich, ki je pripovedovala: ena fokolarina in revež, fokolarina in revež. Zato moramo iskati in pripeljati k naši mizi tisti del človeštva, ki je izključen, in **da** objeti, delovati. Prepoznati systemske vzroke, zaradi katerih prihaja do neenakosti, delati to z drugimi, povezani v mreže. In znova prižgati to, kar imenujemo ne samo prednostna izbira izključenih, najbolj revnih in odrinjenih, ampak prednostno navdušenje za to.

3) Pogovor z Margaret Karram (1)

Giulio: Hvala, Rassim, hvala, Mabel, hvala, Paola!

Margaret, Paula nas je v svojem govoru spodbudila, da stopimo iz zagledanosti vase in da brez omahovanja izberemo reveže. Rassim in Mabel poudarjata, da smo v različnih skupnostih Gibanja različnih kultur, starosti, cerkva in verstev. To je velik izziv, a tudi priložnost, da bi postajali bližnji v vseh okoliščinah. Kaj meniš o tem?

Margaret: Strinjam se s tem, zahvaljujem se jim za njihove besede, ker je tako lepo in tako bistveno. Ko sem jih poslušala, mi je prišlo na misel prav to, kar nas je Chiara vedno učila in to je imenovala "umetnost ljubezni". Nekaj točk te umetnosti: postajati eno, ljubiti vse, gledati Jezusa v drugem, videti podobo Boga v drugem. To je nekaj točk, ki nam pomagata razumeti, kaj pomeni ljubiti bližnjega. Bližnji je tisti, ki nam ga Bog pripelje blizu.

Vedno me je prevzemal Chiarin stavek, da je bil vsak ustvarjen v dar meni in da sem bila jaz ustvarjena v dar drugemu. Zato katera koli oseba, naj bo bogata, druge cerkve, drugega verstva, drugačnega prepričanja, vsaka oseba, katere koli kulture, kateri koli državi pripada, je zame dar. V tem smislu sem tudi jaz lahko dar za drugega.

Zame biti bližnji pomeni postajati do konca eno z drugim, vstopiti v njegovo življenje, kakor pravijo: vstopiti v čevelj drugega, v kožo drugega. To sem velikokrat izkusila: če imam drugega za dar sebi, ga lažje ljubim, lažje spoštujem drugačnost drugega. Sem pa tudi odkrila, da ni dovolj, da drugega ljubim, sprejeti moram, da sem ljubljena. Velikokrat sem ugotovila, kako je to težko tako zame kot za druge, kajti velikokrat sem se trudila delati dejanja ljubezni, majhna dejanja ljubezni in opazila sem, da jih občasno drugi ne pričakuje, ker hoče biti neodvisen ali pa ga jaz nisem ljubila tako, kakor bi želel biti ljubljen.

Iz tega sem se naučila, da dovolim drugemu, da me ljubi, kakor on hoče ljubiti in to mi daje veliko notranjo svobodo. To odstrani iz mojega srca kakršen koli predsodek in kakršno koli oviro, ker me osvobodi, da sprejemam drugega takega, kakršen je, osvobaja me, da ustvarjam iskren, resničen, prosojen odnos. Ta odnos vodi v globino, v tako lep odnos z drugo osebo, da jo začutim kot del moje družine in nihče več mi ne more odvzeti te bližine, ker je del mojega življenja.

To je zame biti bližnji.

Giulio: Zelo lepo, Margaret, hvala!

4) Uvod in prispevki Stephena Ponga, Marca Impagliazza in Patricka Gilgerja

Druga točka, ki jo je papež poudaril, je čas po ustanoviteljici in tveganje zagledanosti vase. Papež pravi: »Samozadostnost preprečuje, da bi videli napake in pomanjkljivosti, zavira pot in ovira odprto preverjanje načina in slog vodenja.«

V zvezi s tem smo prosili za razlago in nasvet Stephena Ponga, poročenega fokolarina iz Hong Konga, in dva zunanja opazovalca: Marca Impagliazza, predsednika Skupnosti svetega Egidija, ki ga mnogi med vami poznate, in Patricka Gilgerja, jezuita, diplomanta na New School for Social Research v New Yorku, ki preučuje prav ta čas različna cerkvena gibanja; celoten njegov govor lahko najdete na spletni strani CH.

Prisluhnimo jim.

Stephen Pong, Hong Kong (kitajsko): Lani je bila družba v Hong Kongu razdeljena zaradi različnih političnih stališč. Nekateri člani Gibanja in tudi moji sorodniki so imeli med seboj nasprotna stališča in niso imeli stika med seboj. Sam sem ohranjal odprtost in sem se še naprej pogovarjal in poslušal različna mišljenja. Hkrati sem jim govoril o načelih 'edinosti v različnosti'. Postopno se je naš odnos izboljšal.

Papežev poziv je v sozvočju z razvojem Gibanja v zadnjih letih. Pred šestimi leti je Gibanje nas interne člane prosilo, da se dobro "pripravimo" in okrepimo duha edinosti, da bi potem lahko "šli ven" "skupaj" in dosegli skladnost v družbi s tem, da skrbimo za skupine v naši družbi, ki so na slabšem. Na zadnji Vrhovni skupščini je bilo poudarjeno, da moramo v žalostnem stanju danes izstopiti iz naše cone udobja in objeti vsa obličja zapuščenega Jezusa v družbi.

Če bomo mi in celotna lokalna skupnost živeli vodilne smernice, ki so zajete v "Sklepnem dokumentu" in če bomo delili kulturo medsebojne ljubezni z našo družbo v naslednjih letih, bomo lahko odgovorili na papeževo zahtevo: živeti duhovnost z realizmom in dosledno.

Ob misli na to nujno hvalim delovanje Svetega Duha!

Marco Impagliazzo, Italija: Zelo rad prispevam kaj za vašo spletno povezavo.

Prepričan sem, da je samozadostnost, o kateri govori papež, problem vseh v cerkvi, gibanj, a tudi ustanov kot takih.

Vsi se moramo soočiti s tem problemom. Da bi presegli samozadostnost, je po mojem treba narediti to, kar nam je rekel koncil, ki je jemal iz evangelija: brati znamenja časa, to je, učiti se iz resničnosti, preko katere nam Bog govori, kajti Gospod nam preko okoliščin pove veliko stvari. Če izidemo iz samozadostnosti, lahko poslušamo glas Gospoda, ki govori v resničnosti, in hodimo po poteh, ki nam jih on kaže.

Na misel mi prihaja prilika o dobrem Samarijanu. Dobri Samarijan je tisti, ki izhaja iz samozadostnosti, hodi po poti, a ko vidi napol mrtvega človeka, se ustavi. Ne sledi slepo svojim programom, kakor sta naredila levit in duhovnik. Prekine svoje programe, ker je tam napol mrtev človek. To pomeni iziti iz samozadostnosti.

Največji izhod je zame, v moji izkušnji tudi Svetega Egidija, v revnih. Oni nam pomagajo, da izhajamo iz sebe, iz naših shem, izrazoslovja in nam govorijo in nas kličejo na pot, ki nam jo kaže Jezus.

To je toliko bolj res v svetu današnje krize, krize pandemije, iz česar se učimo, da se lahko rešimo samo skupaj, ne sami, ne tako, da sledimo svojim programom, ne tako, da sledimo našim shemam, našim izrazoslovjem. Ampak da se odpiramo drugim in prehajamo od jaz k mi. Ta mi postaja vsak dan večji, kajti treba je, da so kristjani kvas za 'mi'.

To je po mojem pot, da bi izšli iz samozadostnosti.

Patrick Gilger, jezuit, ZDA (angleško): Prejeli ste dar od Chiare in njenih tovarišic in seveda veste, da so krhkosti in učite se prepoznavati jih, a je vedno dar. [...] Hočem potrditi: veste, da je ena od napak, ki lahko pridejo iz tega daru, da poskušate pospešiti navzočnost Jezusa.

Hočem vam reči, [...] da ne more nihče imeti kontrole nad njegovim prihodom. To pomeni, da ne moremo proizvajati navzočnosti Jezusa med nami. Ne moremo ga pospešeno vzpostavljati. On pride, ko pride. Zato je vaša duhovnost metoda, a ne v tem, da bi prisilili, ampak da ga vabite, naj pride, da mu pripravite prostor, praznino, da bi vas lahko napolnil. [...] Moja izkušnja duhovnika in akademika je, da ljudje ne potrebujejo besed o trpljenju. Poznajo svoje trpljenje. To, kar potrebujete, ste vi, potrebujejo vašo navzočnost. Potrebujejo vašo ljubezen sredi svoje izkušnje trpljenja. Menim, da je to značilnost vaše duhovnosti, saj sem razumel, da imate neverjetno zmožnost biti blizu tistemu, ki je ranljiv, a nikogar ne moremo siliti: ne morete tega storiti ne vi ne drugi, niti drugi člani Gibanja.

Zato bi vam rad rekel, da morajo drugi dopustiti, da ste enkratni in drugačni. To je medsebojna izkušnja in če ni, ni realna; [...]. In če niste v polnosti to, kar ste, to je ranjivi, če ne ponudite vaših idej in vaših enkratnih darov, nehoti okradete drugega daru edinosti. Prehitro bi radi spremenili možnost edinosti v poenotenost. Bodite to, kar ste: to potrebujem tako jaz kot vi. In to velja znotraj in zunaj Gibanja.[...]

Hvala in Bog naj vas blagoslovi, saj si prizadevate za to, da bi dar, ki vam ga je dal, deloval in po vas dosegel svet, da bi se še bolj v polnosti kazal.

Giulio: Hvala, Steven, hvala, Marco in hvala, Patrick!

5) Pogovor s Jesúsom Moranom (1 in 2)

Jesús, ena od stvari, ki so me prevzele v govoru patra Patricka, je, da smo tisti od edinosti. Res je, a občasno smo v tveganju, da jo bomo spremenili v poenotenost pogledov, v poenotenost misli. Kaj meniš o tem?

Jesús Moran: Menim, da tveganje je in bo vedno. Poenotenost je deformacija edinosti, kakor bi bila edinstvo ugrabljena, osebe se ne čutijo svobodne, niso to, kar bi morale biti. Ko pa izkusimo pravo edinstvo, vsak čuti, da je to, kar je, tudi v svoji različnosti, identiteti, kulturi, narodnosti, spolu ... Vedno sem mislil, da je edinstvo toliko bolj resnično, kolikor bolj ima zmožnost različnosti; večjo različnost ima, bolj resnična je.

Hkrati edinstvo ni neurejena, je skladna, urejena, vsak ima svojo vlogo. Ni nekaj preprostega, to dobro vemo, a ni niti nemogoče. Zahteva zelo globoko ljubezen, zmožnost žrtvovanja. Brez dvoma, če tako rečem, pomeni odprtost drugemu, poslušanje. Veselje, ki ga izkusimo, ko doživimo globoko edinstvo, je nezadržno. Mislim na evangeljsko pripoved o binkoštih: tam vidimo ljudi, ki govorijo veliko jezikov in vendar se razumejo; vsak ima svojo identiteto, drugačno od drugih, a vsi se razumejo.

Nikoli ne pozabimo, da je edinstvo dar in da je Jezus molil za edinstvo in to je velikega pomena.

Giulio: Zelo jasno, Jesús, hvala!

Papež je v svojem govoru omenil potrebo po ločevanju tako imenovanega "notranjega področja" in "zunanjega področja", med bolj notranjim, osebnim delom in tistim odnosa z drugimi; med tem, kar zadeva področje vesti, in tem, kar zadeva področje vodenja in odnosa s predpostavljenimi, nanašajoč se tudi morda na primere spolnih zlorab in zlorab oblasti, do česar je prihajalo.

To se mi zdi zelo pomembno. Bi lahko bolj poglobili vidik razlikovanja med notranjim in zunanjim področjem, Jesús?

Jesús: Nujno moramo to narediti na kratko. Brez dvoma je to zelo pomembno. Cerkev vztraja na ločevanju med notranjim in zunanjim področjem, okoljem vodenja, okoljem vesti. To je povedala večkrat in nagovarjala različne ustanove in krščanske skupnosti, saj se hoče ogniti zlorabam, posebej zlorabam, vezanih na to temo, to je zlorabam oblasti, vesti, vodstva.

Prepričan sem, da moramo sprejeti papeževo smernico v tem smislu, kot materinstvo cerkve. Cerkev nam hoče pomagati, da bi reševali čistost karizme; karizma, kakršna je naša, a po mojem katera koli karizma, ne bi smela voditi v zlorabe, to je protislovno. Toliko manj, da bi duhovnost, v kateri je glavna pot za zedinjenje z Bogom ljubezen do brata, padla v zlorabe oblasti, vesti: to je protislovje.

Papež nam hoče pomagati, da bi rešili čistost karizme.

Papež je uporabil močne besede, težke besede, a tudi splošne. To pomeni, da nam prepušča, da najdemo pravo pot, da bi udeleževali to razlikovanje. Mi moramo najti naš način in po mojem moramo to delati z dvojno zvestobo: zvestobo cerkvi, njenemu nauku, in zvestobo karizmi. Ta dvojna zvestoba je končno ista: je zvestoba Svetemu Duhu.

Giulio: Da, najti moramo naš način!

6) Pogovor z Margaret Karram (2)

Margaret, še ena točka iz govora papeža Frančiška je o vabilu, ki je tudi nujno, do večje sinodalnosti, »da bi bili vsi člani Gibanja,« je zapisal, »soodgovorni in vključeni, da bi vsak dajal v služenje drugim svoje darove in svoja mišljenja v resnici in svobodi«.

Margaret, kako se povezuje sinodalnost in soodgovornost za odločitve po eni strani, in potreba po oporni točki po drugi strani, ki je voditelj in ki zna sprejemati odločitve?

Margaret: Najprej hvala, Giulio, ker si poudaril to, ker je bila za nas zelo pomembna stvar, ko smo slišali papeža govoriti o tem!

Preden odgovorim, bi rada rekla, da smo preko vsega papeževega govora mi udeleženci Skupščine čutili osebno ljubezen papeža do Gibanja fokolarov. V vsem svojem govoru, čeprav bi se v nekaterih delih lahko zdelo, da nas ošteva ali bi nam kaj lahko vzbudilo dvom: »Zakaj te besede?«, sem jih jaz vzela kot opogumljanje, ljubezen cerkve, ki bi nas rada vodila vedno bolj k udeležanju naše karizme, kajti papež je v več delih svojega govora ponovil »biti zvesti vaši karizmi«, večkrat je ponovil, kaj nam je Chiara rekla.

Tudi ko je govoril o sinodalnosti, se mi je zdelo tako pomembno, da je to poudaril z zelo močnimi besedami. Pomislila sem: to, kar nam pravi papež, je to, kar je Chiara živela, to, kar

nas je vedno učila, ker je vedno govorila, kaj pomeni za nas "sinodalnost". Beseda "sinodalnost" pomeni "hoditi skupaj". Chiara je to delala vse svoje življenje.

Sama spletna povezava, ki jo imamo zdaj, se je začela v osemdesetih letih, ker je Chiara želela, da bi lahko vsi v Gibanju fokolarov hodili skupaj. Toda Chiara s tem ni mislila, skupne hoje, da bi bili v družbi in bomo prav potovali, Chiara nam je dajala svoje življenje, svojo osebno izkušnjo z Bogom in kaj je Bog delal v Gibanju, sadove njegove karizme v vsem Gibanju.

To je bila povezava.

Zlasti pa je bila za Chiaro skupna hoja in je to še vedno za nas, upam, skupna hoja na svetem potovanju, da bi si pomagali skupaj se posvečevati.

Če to prenesemo na današnji čas, je sinodalnost beseda – to dobro vemo v Gibanju fokolarov –, da hodimo skupaj, a to pomeni, da živimo skupaj po zgledu Trojice, kar pomeni, da ljubimo drug drugega, da bi prodrli v ljubezen, ki je brez mere, da bi vstopali drug v drugega in bi bil v naših odnosih Sveti Duh.

Tudi to, da smo deležni odločitev, je po mojem treba poudariti, da to ne pomeni živeti svobodo, demokracijo; karizma edinosti je karizma, ki nam pomaga živeti za edinost, v edinosti. Če moramo sprejeti kako odločitev, ni tako, da ne bi bila pripravljena poslušati drugega, poslušati vse in to na kateri koli ravni naših srečanj, ne samo na ravni vodenja. Ni tako, da jaz odločim, konec je in povem svojo misel.

Če res hočemo živeti sinodalnost, moram poslušati vse, vsak ima kaj povedati. Potem poskušam spremeniti tudi to, kar jaz mislim, s tem, da sem poslušala vse. In to se mi zdi zelo pomembno, kajti če jaz nisem pripravljena ... Če je vsak izmed nas pripravljen darovati svoje mišljenje, svojo misel – kajti vsak ima svojo misel in vsaka misel je odgovornost, dar, smo različni v izražanju, ker smo iz različnih kultur, različnih občutljivosti –, v dajanju naše misli moramo biti pripravljene sprejeti misel drugega in skupaj, v tej luči, na osnovi medsebojne ljubezni, razločevati nekaj, kar vodi naše Gibanje, naše odločitve, naše aktivnosti.

Odkar sem bila izvoljena, sem veliko poudarjala to, da bi radi, da bi v teh šestih letih hodili v sinodalnosti, skupnostnem razločevanju, da bi uspeli imeti vodstvo Dela, ki ne bi bilo vodstvo ene osebe; Chiara je to velikokrat poudarila, da ga mora voditi Jezus med nami.

V tem smislu oblikujemo zelo lep mozaik, a vsak kos tega mozaika je nujen. Če manjka eden, ne bo to tisti mozaik. Toda koščki mozaika morajo biti prilepljeni blizu drugega, ne smejo se izgubiti v lepoti drugega, da bi lahko podarili svetu okoli nas lep mozaik zgleđa sinodalnosti, vodstva, vodenja, ki je drugačno kot v svetu. Mi nismo organizacija podjetja ali politična organizacija, smo Božje delo.

Zato je za mene vodenje v tem, da živimo, da bi lahko Bog, Jezus med nami razsvetljeval našo hojo. Zame je to sinodalnost.

7) Uvod v misel Chiare Lubich: Da bi bili velikonočno ljudstvo

Giulio: Hvala, Margaret, zelo lepo! Zdi se mi lepo izhodišče ta tvoj govor, tvoja dopolnitev za naslednjih šest let, šest let vodenja Dela z Jezusom med nami. Hvala!

Za sklep, ker smo tik pred velikonočnimi prazniki, smo našli Chiarino duhovno misel iz leta 1994, samo zvočni posnetek, ker je bila telefonska konferenca. Povedala jo je na isti datum kot danes, pred Velikim tednom. Poslušajmo jo!

Chiara Lubich

Približuje se Velika noč, največji praznik leta, in z njo Veliki teden, ki je prepoln najdragocenejših skrivnosti iz Jezusovega življenja.

Predvsem se jih spominjamo na Veliki četrtek, Veliki petek, Veliko soboto in na vstajenjsko nedeljo. Za nas predstavljajo tudi osrednje vidike naše duhovnosti. (...)

Kaj naj torej živimo, ko se približuje Veliki teden in v teh blagoslovljenih dneh?

Mislím, da bomo na najboljši način živeli vse, če bomo živeli Veliko noč, če bomo torej pustili živeti v nas Vstalega.

Da bo namreč v nas sijal Vstali, moramo ljubiti zapuščenega Jezusa in biti vedno - kakor pravimo - 'onkraj rane', kjer kraljuje božja ljubezen. Ta nas nato sili, da udejanjamo novo zapoved. Sili nas, da prejemamo evharistijo (...). Božja ljubezen nas pripelje do tega, da živimo v edinosti z Bogom in z brati. Po božji ljubezni smo lahko na nek način druga Marija. (...)

Tako bomo resnično tisto velikonočno ljudstvo, ki ga je nekdo videl v našem Gibanju.

8) Velikonočna voščila Margaret Karram

Margaret: Po tej tako lepi misli bi takoj voščila, da bi bila ta velika noč prenova za vse nas. Čutiti moramo, da tudi v tem tako težkem času pandemije, da lahko s to veliko nočjo prehajamo iz smrti v življenje, iz teme v luč.

Pomislila sem, da prav to hočemo dati ljudem okoli nas, kjer koli smo po svetu: nekaj upanja, luči, veselja v prihodnjih dnevih in da naj z nami hodi Jezus, ki vstaja iz smrti. Tako ne bo več večer, kajti on je med nami in bomo imeli vedno luč.

Veselo veliko noč vsem, tistim, ki jo obhajate zdaj, in tistim, ki jo bodo obhajali pozneje: vse najboljše! Smo z vami, pozdravite vse, vse celine. Pozdrav in vidimo se naslednjič. Vse najboljše!

Jesús: Veselo veliko noč!

9) Sklep

Giulio: Hvala, Margaret, hvala, Jesús, hvala vsem, ki so omogočili to povezavo. Naslednja povezava bo čez kak mesec, prejeli boste obvestilo. Medtem se pa bomo vsi dobili za Teden za zedinjen svet od 1. do 9. maja.

Hvala, pozdrav vsem, hvala za poslušanje in veselo veliko noč!

Gen Verde: Pozdrav vsem, me iz Gen Verde vam voščimo za veliko noč, hkrati pa povemo, da bo prav na veliko noč izšla italijanska različica pesmi “Call us by name”- “Poklicani po imenu”, zdaj boste lahko prisluhnili odlomku.